

ученъ и знаменитъ човѣкъ, ако не бѣ принуденъ да напустне училището . . . Баща му загина при една катастрофа по желѣзницитѣ. Драгни напусна, за да припечелва и храни майка си и сестричето си.

Позна ме, погали ме нѣжно съ ржка, въздъхна и седна върху менъ. Една едра сълза се отрони отъ очитѣ му и капна върху менъ. Изтрѣпнахъ! Никога нѣма да забравя тая гореща сълза . . .

Закара ни Драгни на село. Пристигнахме тамъ при вечеръ. Остави ни въ единъ разграденъ дворъ, край низка осамотена кжща, накрай селото. Цѣла нощъ се питахме, защо ни докара тукъ!

На сутринъта почнаха да идватъ селянчета съ торбички презъ рамо. Разбрахме, това бѣха ученицитѣ. А ето следъ малко изкочи и учителътъ.

— Милко, мой Милко, — прошепнахъ азъ радостенъ.

И наистина той бѣше учителъ въ това село. Той ни бѣше и поискалъ отъ града. Позна ме и се много зарадва.

Внесоха ни въ училището . . . Но, Боже мой! . . . Та това, училище ли е? Една дълга селска кжща, половината заврѣна въ баира. Влизаше се презъ еднаниска врата. Нѣкога тая селска кжща била съ две стаи и кухня.

Стопанинътъ ѝ я напусналъ като негодна за живѣене. Купили я за училище. Евтино я купили. Извадили напрѣчнитѣ стени и направили една дълга, тѣсна стая съ малки прозорчета и комина откритъ отгоре.

Наредиха ни при другитѣ чинове. Влѣзоха ученицитѣ. Седемдесетъ деца, четири отдѣления въ една стая. И Милко самъ учителъ на всички отдѣления. Като се изправи той, косата му допрѣ до тавана, толкова ниско бѣ училището. А отдолу пода — гола земя . . .

Ученицитѣ идваха плахи, свити. Но Милко ги поведе съ шегѣ, пѣсни и смѣхъ и тѣ хвъркнаха по него. И се развесели тая мрачна стая, въ която, при облачно време, учителътъ едвамъ виждаше заднитѣ ученици! . . .

Децата учеха отъ сутринъ до вечеръ.

Учителъ Милко живѣеше близо до училището, та и той бѣше отъ сутринъ до вечеръ при ученицитѣ. При хубаво време изнасяха чиноветѣ на двора и тамъ учеха. А често учеха и изъ гората, край ржката.

Минаха се месецъ, два. Учителътъ покани родите-